

> הבלוג של shahf11

13 ביוני 2008, 2:39

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא מורא כל כך.

שוברי משקל.פורסם ב19 במאי 2008, 14:45 **בכללי**

בילדותי הייתי כה רזה, שהייתי זוכה לאמירות כמו: "שימי אבנים בכיסים שלא תעופי". או "את כל כך רזה אין לכם אוכל בבית?". התפללתי לאלוהי המשקל שיעזור לי "לקבל במשקל", ולהיות מעט שמנמנה. רק קצת.

כידוע, אלוהים מקשיב לתפילותינו. רק מחליט מתי ואיפה ברצונו להענות להן. וכך כעבור עשרים שנה. נזכר אלוהי המשקל בבקשתה של הילדה הצנומה והחליט כי הגיע הזמן למלא את בקשתה.

אני יכולה לומר להגנתי שהסטרואידים הרבים בהם הולעטתי בשנה זו אשמים. אני יכולה לנסות לשכנע את עצמי שממש לא משנה, העיקר הבריאות. עשרים קילו יותר עשרים קילו פחות למה להיות תמיד קטנונית וקנטרנית?

אז זהו, שאולי אני פשוט קטנונית וקנטרנית.

השנים חלפו, אך במוחי נשארתי הילדה הצנומה שצריכה לאכול הרבה, ממש הרבה כדי להשמין טיפה. וכך מימדי הגוף השתנו. אך המוח בטוח שזה ממש בסדר לאכול עוגת שוקולד. וממש אין בעיה עם מנה נוספת של גלידה. (שכן, בעוונותי אני חובבת סוכרים ופחמימות).

כאדם שאינו מודע למימדי גופו החדשים, ניסיתי בוקר אחד ללבוש את מכנסי. ולא הצלחתי!!!! איך זה קרה??? אין לי מושג. לא הייתה הודעה מוקדמת. שום מסרים לא נשלחו. פשוט הפכתי בין לילה לבלון הליום.

השיא היה אתמול, כאשר פגשתי באקראי בחורה שהכרתי במועדון הסרטן - קרי בטיפולים הכימותרפיים. לאחר שדרשה בשלומי, חיכיתי בתקווה שתחמיא לשיערי הארוך והשופע. לעורי החלק ולקומתי הזקופה. אך היא בלי להניד עפעף. (טוב, זה קצת קשה במועדון שלנו...). שאלה אותי אם משהו מתבשל אצלי. בתגובה הרמתי למולה את עפעפי (שוב מאוד קשה במועדון וכו') בתמיהה. אך חברתי לכימותרפיה שאלה אותי פשוט אם אני בהריון??? כיווצתי את הבטן כמה שרק יכולתי, שאבתי את לחיי עד שפגשו זו את זו. ניסיתי להראות גבעולית עד כמה שאפשר. אך ההכרה במצבי הייתה בי קשות. והייתה בלתי נמנעת.

אין דרך אחרת לומר זאת: **אני שמנה!!!** מה שמנה??? ממש שמנדוזה. האישה קשת היום המשתקפת מולי בחנויות הראווה היא אני עצמי ובשרי. (המון בשר). את הבגדים

הגדולים שקניתי לאחרונה קניתי לעצמי. ולא לאף אחת אחרת.

לפתע העולם התחלק לשניים. כמו חציית ים סוף אבל בטבריה. נשים רזות, יפות, תמירות, לבושות היטב ומן הסתם בעלות עולם תרבותי עשיר, מקצוע נחשק ו... לא יודעת איזשהו משהו טוב נוסף.

ומולן, נשים עבות בשר וירכיים. צועדות עם סלים כבדים, נחות מידי כמה צעדים ומנגבות את הזיעה במטפחת בד קמוטה. ובתוך אני.

השאלה המיתולוגית: "להיות או לא להיות?". הפכה להיות רלוונטית יותר מאי פעם. והתשובה היא ברור שלא להיות.

החלטתי לעשות מעשה, להרשם לקבוצת תמיכה. בה לא יחוסו עלי, ולא יגידו לי שהעיקר הבריאות. אלא ישקלו אותי מידי שבוע במשקל אמין ומדוייק. המדריכה תראה לנו גושי שומן אותם ליקטה מן הקצב בסופר ותמחיש לנו את העוול שאנו עושות לגופנו. אולי נצטרך להצהיר הצהרה. וכל הקבוצה תהדהד: "אוהבים אותך שחף". ובעוד אני אוכלת נבטים, עלעלים, וירקות. אשיל מעצמי את השומן והנפיחות. ואשיל.. ואשיל... ואשיל...

ואז, כשאחזור למימדי הקודמים. אוכל לומר בנון שלנטיות _ "אויש, המשקל לא חשוב. העיקר הבריאות".

[>> לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה <<](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטון\(\)](#)